

TERUMAH

WHEN TIME STANDS STILL

There's Nothing Hypocritical about Your One-Off Good Moment

PARSHAH OVERVIEW

Terumah

The people of Israel are called upon to contribute thirteen materials—gold, silver, and copper; blue-, purple-, and red-dyed wool; flax, goat hair, animal skins, wood, olive oil, spices, and gems—out of which, G d says to Moses, “They shall make for Me a sanctuary, and I shall dwell amid them.”

On the summit of Mount Sinai, Moses was given detailed instructions on how to construct this dwelling for G d so that it could be readily dismantled, transported, and reassembled as the people journeyed in the desert.

In the sanctuary’s inner

chamber, behind an artistically woven curtain, was the ark containing the Tablets of Testimony engraved with the Ten Commandments; on the ark’s cover stood two winged cherubim hammered out of pure gold. In the outer chamber stood the seven-branched menorah and the table upon which the “showbread” was arranged.

The sanctuary’s three walls were fitted together from forty-eight upright wooden boards, each of which was overlaid with gold and held up by a pair of silver foundation sockets. The roof was formed of three layers of coverings: (a) tapestries of multicolored

wool and linen, (b) a covering made of goat hair, and (c) a covering of ram and tachash skins. Across the front of the sanctuary was an embroidered screen held up by five posts.

Surrounding the sanctuary and the copper-plated altar that stood before it was an enclosure of linen hangings, supported by sixty wooden posts with silver hooks and trimmings, and reinforced by copper stakes.

TEXT 1

Exodus 25:8

וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ, וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם:

And you shall make for Me a sanctuary that I
may dwell among you.

QUESTION

Why does the Torah devote so much attention to a structure that was only ever meant to be temporary?

TEXT 2

*Maimonides, Mishneh
Torah, Laws of the Holy
Temple 1:1*

מִצְוַת עֲשֵׂה לַעֲשׂוֹת בֵּית לַה' מוֹכֵן לַהֲיוֹת מִקְרִיבִים בּוֹ
הַקִּרְבָּנוֹת, וְחֹגְגִין אֵלָיו שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה, שֶׁנֶּאֱמַר:
"וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ".

וּכְבֹּר נִתְפָּרֵשׁ בַּתּוֹרָה מִשְׁכָּן שֶׁעָשָׂה מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, וְהָיָה
לְפִי שְׁעָה, שֶׁנֶּאֱמַר: "כִּי לֹא בָאתֶם עַד עֲתָה וְגו'".

It is a positive commandment to construct a House for G-d, prepared for sacrifices to be offered within. We celebrate there three times a year, as the verse states, "And you shall make for Me a sanctuary" (Exodus 25:8).

The sanctuary constructed by Moses is already described in the Torah. It was only temporary, as the verse states, "For at present, you have not come unto the resting place and the inheritance" (Deuteronomy 12:9).

TEXT 3

*Maimonides, Mishneh
Torah, Laws of Prayer and
Birkat Kohanim 15:6*

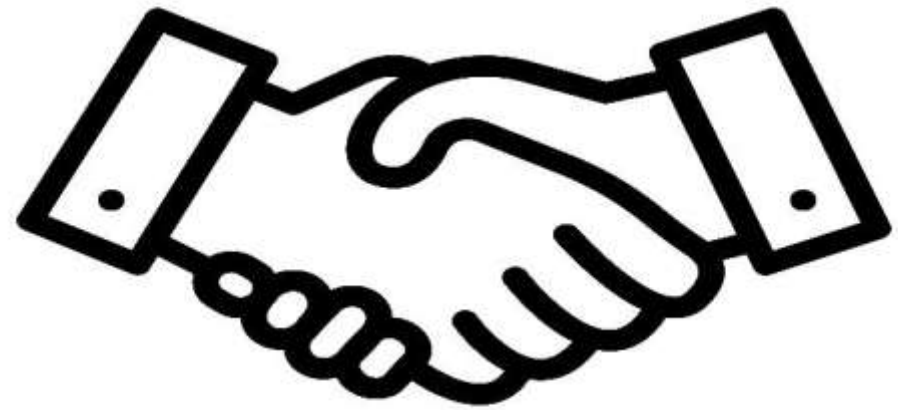
כֹּהֵן שֶׁלֹא הָיָה לוֹ דְּבַר מִכָּל אֵלּוּ הַדְּבָרִים הַמוֹנְעִין
לְשִׁיטָּה כַּפִּים, אֵף עַל פִּי שֶׁאֵינוֹ חָכָם וְאֵינוֹ מְדַקְדָּק
בְּמִצְוֹת, אוֹ שֶׁהָיוּ הַבְּרִיּוֹת מְרַנְּנִים אַחֲרָיו, אוֹ שֶׁלֹא הָיָה
מְשֻׁאוֹ וּמִתְנוֹ בְּצֶדֶק - הָרִי זֶה נוֹשֵׂא אֶת כַּפָּיו.

וְאֵין מוֹנְעִין אוֹתוֹ, לְפִי שֶׁזֶּה מִצְוַת עֲשֵׂה עַל כָּל כֹּהֵן וְכֹהֵן
שֶׁרָאוּי לְשִׁיטָּה כַּפִּים, וְאֵין אוֹמְרִים לְאַדָּם רָשָׁע: הוֹסֵף
רָשָׁע וְהִמָּנַע מִן הַמִּצְוֹת.

A priest who does not have any of the factors that inhibit the recitation of the priestly blessings should recite the priestly blessing, even though he is not a wise man or careful with mitzvah observance. This is true even though people spread unwholesome gossip about him, or his business dealings are not ethical.

He should not be prevented from reciting the priestly blessings because doing so is a positive mitzvah incumbent on each priest who is fit to recite them. We do not tell an unscrupulous person, “Increase your unscrupulousness by failing to perform *mitzvot*.”

You don't have to
commit to full-
time mitzvah
observance to do
a one-off
mitzvah.

TEXT 4

Ecclesiastes 7:17

אַל תִּרְשָׁע הַרְבֵּה וְאַל תִּהְיֶה סָכָל, לָמָּה תָמוּת בְּלֹא עֵתָּךְ.

Do not be overly wicked, and do not be foolish. Why die before your time?

TEXT 5A

Talmud, Shabbat 31b

דַּרְשׁ רַב עוּלָא: מַאי דְּכָתִיב: "אַל תִּרְשַׁע הַרְבֵּה וְגו'"
—הַרְבֵּה הוּא דָּלָא לִירְשַׁע, הָא מְעַט לִירְשַׁע?! אֵלָּא, מִי
שֶׁאָכַל שׁוּם וְרִיחוֹ נוֹדֵף, יִתְּזוֹר וַיֹּאכַל שׁוּם אֲחֵר וַיְהִי
רִיחוֹ נוֹדֵף?

Rav Ula taught, “What is the meaning of the verse, ‘Do not be overly wicked’? Does it mean to say one should not be too wicked, but one should be a little wicked? Rather, as the adage goes, ‘One who ate garlic and has bad breath, should they eat more garlic to make their breath smell even more?’”

TEXT 5B

Rashi, ad loc.

מי שאכל שום וריחו נודף כו'. פירוקא הוא, כלומר,
הכי קאמר קרא: אם רשעת מעט אל תוסף על רשעך,
דמי שאכל שום וריחו נודף כבר לחבריו, כלום יחזור
ויאכל עוד אחר ויהיה נודף יותר לזמן ארוך?

“One who ate garlic and has bad breath.” This is an answer. The Talmud explains the verse as if it says, “If you did something wicked, do not add to your wickedness. For one who ate garlic may already appear smelly to another friend, but that doesn’t mean they should eat more and perpetuate the bad odor.”

TEXT 6

Talmud, Berachot 51a

בָּעוּ מִיָּנִיָּה מֵרַב חֲסִידָא: מִי שֶׁאָכַל וְשָׁתָה וְלֹא בֵּרַךְ, מֵהוּ
שׁוֹחֲזוֹר וַיִּבְרַךְ?

אָמַר לָהֶם: מִי שֶׁאָכַל שׁוֹם וְרִיחוֹ נוֹדֵף, יִחְזוֹר וַיֹּאכַל שׁוֹם
אַחֵר כְּדֵי שְׂיִהְיֶה רִיחוֹ נוֹדֵף?

They raised a dilemma before Rav Chisda:
One who ate and drank but did not recite a
blessing, should he return and recite the
blessing?

Rav Chisda said to them, “One who ate garlic
and has bad breath, should they eat more
garlic to make their breath smell even more?”

TEXT 7

*Maimonides, Igeret
Hashmad (Jerusalem:
Mosad Harav Kook
Publishing, 1989) pp. 62–
63*

וצריך מי שעבר עליו זה השמד להתנהג באלה הענינים
שאני מציע: שישים בין עיניו לעשות ולקיים מן
המצות מה שהוא יכול, ואם אירע לו שעבר הרבה או
שחלל שבת — לא יטלטל מה שאינו מותר לטלטלו
ולא יאמר: מה שעברתי עליו יותר גדול מזה שאני
נזהר ממנו — אלא יזהר מכל מה שהוא יכול.

Whoever is affected by this forced apostasy ought to behave by the principles I outline: Place between your eyes to do and fulfill all the *mitzvot* you are able. If it happens that one has already grossly violated and desecrated Shabbat, they should still not move what is forbidden to be moved. Don't say, "Whatever I already violated is far worse than what I'm currently trying to avoid, so what's the point?" Don't say this; rather, be careful with whatever possible.

TEXT 8

Rabbi Moshe Feinstein,
Igrot Moshe, Yoreh De'ah
52

ודאי דבר גדול יעשה כבוד תורתו שינהגו שם כשרות
במשגיח חרדי, וגם שיהיה בר דעת שידע איך להשגיח
שלא יוכלו לרמותו מאחר שהמנהלים אינם נאמנים,
שצריך הבנה ודעת איך להתנהג עם אנשים כאלו
לראות שתהיה ההשגחה טובה וברורה.

וזכות גדול הוא לכבוד תורתו במה שיציל אלפי נפשות
ממאכלות אסורות. ואף למנוע מרשעים מה שאפשר
שלא יעברו על איסורים הוא מצוה גדולה.

It is certainly a great thing the kosher agency does when it supplies an on-site kosher supervisor to oversee kashrut. Also, you must be intelligent with the approach to supervision to ensure that you are not deceived, as the director is untrustworthy; it requires thought and consideration in such scenarios to ensure that the supervision is carried out well and with clarity.

It's a great merit to the kosher agency that they will save thousands of souls from consuming forbidden foods. For even preventing the nonobservant from violating prohibitions to the extent possible is a great mitzvah.

Do as much as you can
and never fall into
despair about whatever
you're unable to keep.
And never allow
negative thoughts to
prevent you from
taking a positive step
in your Jewish growth.

TEXT 9

*Maimonides, Mishneh
Torah, Laws of Teshuvah
3:4*

לפיכך צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה
כאילו חציו זכאי וחציו חייב, וכן כל העולם חציו זכאי
וחציו חייב. חטא חטא אחד הרי הכריע את עצמו ואת
כל העולם כולו לכף חובה וגרם לו השחתה.

עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם
כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה, שנאמר:
"וצדיק יסוד עולם", זה שצדק הכריע את כל העולם
לזכות והצילו.

Accordingly, throughout the entire year, a person should always look at himself or herself as equally balanced between merit and sin and the world as equally balanced between merit and sin. If they perform one sin, they tip their personal balance and that of the entire world to the side of guilt and bring destruction upon themselves.

Conversely, if they perform one mitzvah, they tip their personal balance and that of the entire world to the side of merit and bring deliverance and salvation to themselves and others. This is implied by the verse, "A righteous person is the foundation of the world," (Proverbs 10:25)—i.e., one who acts righteously tips the balance of the entire world to merit and saves it.

You never know
which good act will
be the one to set in
motion a cascade of
goodness. Every
mitzvah has infinite
power, and can tip
the balance of the
entire world.

TEXT 10

Mishnah, Avot 4:2

בן עזאי אומר, הוי רץ למצוה קלה ובורח מן העבירה,
שמצוה גוררת מצוה ועבירה גוררת עבירה.

Ben Azai says, “Run to do a slight mitzvah,
and run away from a violation, for one
mitzvah leads to another mitzvah, and one
violation leads to another violation.”

TEXT 11

*Maimonides, Igeret
Hashmad, (Jerusalem:
Mosad Harav Kook
Publishing, 1989), p. 68*

וכבר פירשו רבותינו ז"ל שהפושע, אם פשע ברצונו,
כשיבוא לבית הכנסת להתפלל מקבלין אותו ואין
נוהגין בו מנהג בזיון, וסמכו על זה מדברי שלמה עליו
השלום: "אל יבוזו לגנב כי יגנוב למלא וגו'" — אל
יבוזו לפושעי ישראל, שהן באין בסתר לגנוב מצוות.

Our sages of blessed memory explained that when one who sins willingly comes to the synagogue to pray, we accept them, and in no way disparage them. This idea is predicated upon King Solomon's words, "They do not despise the thief if he steals to fill his soul of its hunger" (Proverbs 6:30). In other words, "Do not despise the sinners of Israel, for they come in secret to steal *mitzvot*."

QUESTION

If we want to connect with G-d and actually maintain that relationship, how can we expect G-d to take our “random” *mitzvot* seriously? Are we fooling ourselves by pretending to care more than we really do?

TEXT 12

*Rabbi Shneur Zalman of
Liadi, Tanya, Likutei
Amarim, ch. 25*

ולזאת תהיינה נפשו האלקית והחיונית ולבושיהן כולן
מיוחדות בתכלית היחוד ברצון העליון ואור אין סוף
ברוך הוא, כנזכר לעיל.

ויחוד זה למעלה הוא נצחי לעולם ועד, כי הוא יתברך
ורצונו למעלה מהזמן, וכן גילוי רצונו שבדבורו שהיא
התורה הוא נצחי . . . אלא שלמטה הוא תחת הזמן
ובאותה שעה לבדה שעוסק בה בתורה או במצוה, כי
אחר כך אם עוסק בדבר אחר נפרד מהיחוד העליון
למטה.

When a Jew performs a mitzvah, all of our
Divine and animating souls are perfectly
united with the Divine will of G-d.

From G-d's perspective, this union exists
eternally, for G-d and His will exist beyond
time. G-d's speech, namely the Torah, is also
beyond time. . . . It is only here on earth,
where we are subject to time, that this union
is subject to the whims of time, for later
when we engage in other tasks, we separate
ourselves from that union.

TEXT 13

*Rabbi Menachem Mendel
Schneerson, Torat
Menachem 5714:2 (11), P.
185*

כשאדם מישראל מקיים מצוה — הרי הוא מתקשר
עם הקדוש ברוך הוא בהתקשרות וביחוד נצחי, וכמו
שכתוב בתניא "ויחוד זה למעלה הוא נצחי לעולם
ועד". והיינו, שכאשר יהודי אומר תהלים במשך
חמשה רגעים ("פינף מינוט תהלים"), אין זו
התקשרות עם הקדוש ברוך הוא למשך חמשה רגעים,
כי אם התקשרות נצחית, למעלה מהזמן, אלא שיחוד
נצחי זה נמשך למטה בזמן.

When a Jew does a mitzvah, they forge an eternal bond and union with G-d. As the Alter Rebbe explains in *Tanya*, “This union exists forever” (ch. 25). This means that when a Jew recites Psalms for five minutes, he or she has not only connected to G-d for five minutes but for eternity. The union that exists beyond time has manifested within the constraints of time.

The trouble isn't that we don't authentically care about connecting to G-d; we do care, and deeply so. The trouble is that we're too often distracted from our deepest spiritual aspirations.

TEXT 14

*Rabbi Shneur Zalman of
Liadi, Tanya, Likutei
Amarim, ch. 18*

ולכן אפילו קל שבקלים ופושעי ישראל מוסרים נפשם
על קדושת ה' על הרוב, וסובלים עינוים קשים שלא
לכפור בה' אחד, ואף אם הם בורים ועמי הארץ ואין
יודעים גדולת ה'.

The simplest Jews, including even those who sin, usually give up their lives for G-d and are prepared to endure harsh suffering so as not to deny G-d. They do so despite the fact that they are ignorant and do not appreciate G-d's greatness.

Even when we find ourselves in a time or place that resembles a desert, we must know that we have the ability to let G-d's light shine.

TEXT 15

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei Sichot
21, p. 155*

דאס איז אויך די הוראה פון ענין המשכן ותרומתו פאר
יעדן איינעם בפרט און אין יעדן זמן וואס ער געפינט
זיך:

עס טרעפט זיך לעת מן העתים, אז א איד פילט בא זיך
אז ער איז אין א מעמד ומצב פון "מדבר", "אשר לא
אשב אדם שם" — עס איז ניטא בא עם רחמנא ליצלן
"ישב" פון קיין ענין שבקדושה און ג-טלעכקייט, קען
ער דעמאלט חס ושלום אריינפאלן אין יאוש.

זאגט מען אים, אז ס'איז דא דער מקדש המדבר,
ואדרבה: דער ציווי "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"
האט זיך אנגעהויבן און איז געווען בפועל אויף דעם
משכן ווי די אידן זיינען (אין א מעמד ומצב פון)
במדבר.

The Tabernacle and the donations leading up to it impart an important message to every Jew in every time:

From time to time, a Jew may feel as if they are in a "desert," a place devoid of civilization. In other words, they feel devoid of all spirituality and holiness. Such thoughts can lead to despair.

So we tell this Jew: There is such a thing as a tabernacle in the desert. What's more, the eternal command to build a sanctuary began, and was implanted, with a tabernacle that was for Jews who were in a "desert-like" state.

KEY POINTS

1. There is unlimited value to every mitzvah we do, no matter where we're coming from.
2. Jewish law encourages every Jew to take an opportunity to perform a mitzvah, even if there are other *mitzvot* they do not keep.
3. Even if we are unable to keep some aspects of a mitzvah, it's worthwhile to keep those aspects we can.
4. Although we might not see the lasting significance of a single mitzvah, G-d transcends time, and every moment we connect to Him creates an eternal bond with Him.
5. We should not let our past behavior define us and cause us to feel hypocritical when we do a new mitzvah.
6. Every time we are able to fulfill a mitzvah, we are expressing our authentic, G-dly core.

